

Alex Donovici

Învățătorii de Grijă

Salvatorii

Ilustrații de
Leonid Gamart

Capitolul unu

Deloc întâmplător în viețile noastre

Să știți un lucru: animalele de casă nu ajung întâmplător în viețile noastre. Ooo, nu! Apar atunci când avem nevoie de ele și fiecare ajunge la noi cu o misiune. Câini, pisici, papagali, pești de acvariu, hamsteri, iguane, arici pitici, iepurași ori porcușori de Guineea există și ca să ne facă mai buni, mai răbdători, mai atenți, mai grijulii, mai responsabili, mai puternici. Sau ca să ne ofere ceva ce ne lipsește. Poate ca să ne ajute sau ca să ne învețe ceva important.

Chiar dacă uneori noi nu ne dăm seama de asta.

Animalele de casă ajung în căminele noastre pe căi diferite: ni le oferă cineva, poate apar sub brad ori pe lângă ghetete, lăsate de vreun Moș, fie el Crăciun ori Nicolae. Uneori le vedem pe stradă, mai mici sau mai mari, zgribulite, murdare, flămânde, fără casă și ajutor. Le luăm la noi. Credeți că le-am întâlnit întâmplător? Credeți că ele au nevoie de noi? Hmm... Dacă voi așa preferați...

Sau copiii le văd la vreun adăpost cu animale abandonate ori la un târg. Alteori părinții citesc anunțuri de vânzare pe internet sau îi sună o cunoștință și îi întreabă: „Vrei un cățeluș? Uite, a fâtat cățeaua mea, Lola, patru pui și nu știu ce să fac cu ei...”

Credeți în continuare că aceste „întâmplări” sunt chiar întâmplătoare?

Mai trebuie să știți o treabă. Uneori un copil își dorește mult, mult, mult de tot un animal de casă. Și nu-l primește. Părinții amână, tot amână, îi enumeră copilului motive pentru care

nu trebuie ori nu pot să ia animăluțul. Copilul îi roagă, le promite că va avea grijă de animal și tot așa. Dar nu îl primește. Știți de ce? Pentru că nu e momentul. Nu încă. Și nici măcar părinții nu sunt cei care decid care e momentul. Habar n-au ei cine decide asta.

Există și cazuri în care un copil nu-și dorește un animal de casă. Dar îl primește. „Ce norocoooo!” poate se gândesc unii dintre voi. Ei bine, el nu se simte așa. Ba chiar îl cam încurcă animalul ăla. Care o să-i roadă jucăriile, o să-i ocupe timpul, la început va face caca și pipi peste tot, iar el trebuie să strângă și să ștergă, trebuie hrănit, plimbat fie că-i dimineața devreme ori seara târziu, fie că-i soare, fie că plouă cu tunete și fulgere. Trebuie dus la medic dacă se simte rău, fie că-i marți sau duminică. Dacă-i pește, are tot timpul nevoie de apă proaspătă în acvariu, dacă-i hamster, trebuie să-i fie schimbat rumegușul înțesat cu „bombițe mirositoare”, câte și mai câte...

Totuși, de ce ar ajunge un animăluț la un copil care nu și-l dorește? Pentru că acel copil avea nevoie de el. Își va da seama de asta în timp.

Și încă ceva... Din nefericire, unii ați trecut poate prin sfâșietorul moment în care animăluțul vostru de casă a murit. Sau a plecat și nu s-a mai întors, sau s-a rătăcit pe undeva și nu a mai găsit drumul spre casă. Într-un fel sau altul, a ieșit din viețile voastre și v-a frânt inima. De ce s-a întâmplat asta? Pentru că și-a încheiat misiunea pe care o primise de la bun început. Încă dinainte de a ajunge la voi acasă. Dar voi sunteți deja schimbați, mai buni datorită lui. Iar el are acum altă treabă. Da, da! N-a dispărut cu totul, doar s-a transformat, este altundeva, cu altcineva. Nu pentru că nu ar fi ținut la voi nespus. Nu! Animăluțele sunt făcute din dragoste pură. Dar a primit o altă misiune, iar misiunile trebuie îndeplinite. Acum ajută un alt copil, poate chiar un adult. Însă e foarte posibil să se întoarcă la voi cândva. Sub o altă formă, cu o altă înfățișare. Atunci când veți avea nevoie de el. Și chiar dacă arată altfel, chiar dacă miaună ori ciripește în loc să latre, s-ar putea să-l recunoașteți.

Aaa, da... Vă spuneam mai devreme că nici măcar părinții nu sunt cei care decid momentul

În care un animal apare în viața voastră. Dar dacă nu decid ei, cine poate s-o facă? Eheee... Decizia este luată undeva, departe, într-un alt Univers. Se numește Universul Învățătorilor de Grija.

Capitolul doi

Universul Învățătorilor de Grija

Universul ăsta este de fapt o altă lume, unde viitoarele animale de casă își primesc misiunile pe care le vor avea pe Pământ. Acolo, în Universul lor, toate arată la fel. Seamănă cu niște mormoloci luminoși. Da, par mormoloci de broască, dar parcă fiecare a înghițit un becuț. Universul Învățătorilor de Grija nu are munți, copaci, dealuri, ape. N-are nimic. Este doar o maaare de lumină, în care mormolocii luminoși

plutesc până își primesc misiunile pe care le vor avea pe Pământ.

Asta se întâmplă în fiecare dimineață, la ora 5:00. Atunci este ședința în care fiecare mormoloc află în ce loc al Pământului va ajunge, în ce an, ce formă va avea (câine, canar, pisică, broască etc.), la ce familie va locui și, foarte important, care îi este misiunea.

Deciziile sunt luate de mormolocul luminos șef, numit Tata Mare. Este cel mai bătrân dintre mormoloci, cel mai experimentat, a avut cele mai multe misiuni pe Pământ și a ajutat cei mai mulți oameni. În plus, este cel mai durduliu și mai luminos, parcă a înghițit două beculețe, nu unul.

La fiecare ședință, mii de mormoloci află care le este misiunea și cum vor arăta. De aceea ședința durează până după-amiază. Apoi, toți cei care și-au aflat misiunea se pregătesc pentru ea până când e întuneric bine. Cum se pregătesc? Odată ce-și află misiunea și ce formă vor avea, citesc. Mormolocii luminoși au o bibliotecă mare în care sunt informații despre toate locurile de pe Pământ, despre oameni, despre obiceiurile

lor, despre ce iubesc și ce urăsc, despre ce îi pune în pericol ori îi ajută. Sunt informații despre artă, literatură, construcții, medicină, jocuri și, bineînțeles, animale. Un mormoloc care a aflat că pe Pământ va fi iguană citește totul despre iguane. Nu ai cum să fii o iguană adevărată dacă habar n-ai ce-i aia, ce face, unde face, cum face. Citești dacă vrei să ai informații, informațiile nu sunt aduse de ploaie. Citești, e simplu.

După ce toți mormolocii aleși s-au informat despre misiunea lor cât de bine au putut, se pregătesc pentru plecarea spre Pământ. La marginea Universului lor există o rampă de lansare. Un fel de trambulină uriașă. Mormolocii se așază pe marginea ei, iar Tata Mare vine în fața lor pentru Jurământ. Da, există un jurământ pe care-l depun înainte de a se lansa spre Pământ. Tata Mare spune Jurământul, iar mormolocii îl rostesc după el. Jurământul sună așa:

*Jur să îi ajut pe oameni.
Jur să îi iubesc necondiționat.
Jur să îi apăr și să îi bucur.*

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1063-4

9 786064 410634